

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce: **J.CH.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupený zmocněncem Ladislavem Malečkem, bytem ■■■, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje**, se sídlem náměstí Dr. E. Beneše 26, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2012, č. j. KRPL-73527-20/ČJ-2012-1800PZ,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 11. 12. 2012, č. j. KRPL-73527-20/ČJ-2012-1800PZ se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Územního odboru Krajského ředitelství policie Libereckého kraje v České Lípě ze dne 24. 9. 2012, č. j. KRPL-73527/ČJ-2012-180164. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu správního řízení o uložení pokuty za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce v žalobě namítá, že v průběhu správního řízení vysvětlil, že vozidlo ■■■, typ: ■■■ řídila dne 23. 8. 2011 v 11:25 hodin osoba žalobci blízká, jejíž totožnost nemusí sdělovat. K záměně totožnosti mohlo dojít tak, že žalobce ve vozidle ponechal svůj občanský průkaz, který byl spolu s řidičským průkazem i zelenou kartou uložen v jednom obalu. Uvedené vozidlo žalobce nevlastní, není na něj registrováno a užívá ho více osob, se kterými žalobce spolupracuje při svém podnikání. Žalobce tvrdí, že nebylo přihlédnuto k záznamům ze stavebního deníku a svědectví několika spolupracovníků, kterými doložil, že se v době spáchání přestupku nacházel na jiném místě, a nebylo reagováno na žalobcovu žádost o provedení konfrontace s orgánem policie, který u přestupku zasahoval. Ani právní posouzení

a vyhodnocení skutkové podstaty přestupku správními orgány nepovažuje žalobce za správné. Navrhuje proto, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

K žalobě se písemně vyjádřila žalovaná, která setrvala na závěrech přijatých v napadeném rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout. Uvedla, že je prakticky nemožné, aby zakročující policisté řešili přestupek s jinou osobou, než s žalobcem, konkrétně s jeho synem ■■■. Odkázala na záznamy policistů přítomných při kontrole vozidla, ze kterých jasně vyplývá, že osobou, která byla ztotožněna dle předložených platných dokumentů (řidičského a občanského průkazu), dle centrálního registru občanů a centrálního registru řidičů, byl pan ■■■, nar. ■■■ (tj. žalobce). Žalovaná dále upozornila na pouhým okem viditelnou shodu podpisu žalobce na pokutovém bloku a podpisu na doručence napadeného rozhodnutí. K záznamu ze stavebního deníku a svědectví spolupracovníků ze stavby, o kterých se žalobce v žalobě zmiňuje, žalovaná uvedla, že nejsou součástí spisu a pravděpodobně nebyly žalobcem doloženy. Ve spise také není ani zmínka o tom, že by měl žalobce požádat o konfrontaci se zasahujícími policisty.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutečnosti rozhodné pro posouzení projednávané věci.

Žalobci byla v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že dne ■■■ v ■■■ hodin v ■■■, v ulici ■■■, jako řidič motorového vozidla značky ■■■ nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Pokutový blok série ■■■ č. ■■■ obsahoval žalobcovo jméno a příjmení, jeho datum narození, adresu jeho bydliště, číslo jeho řidičského průkazu, právní kvalifikaci přestupku, dobu, místo a popis přestupkového jednání, celkovou výši uložené pokuty, razítko a podpisy osoby oprávněné k projednání přestupku a podpis stvrzující souhlas žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení.

Dne 16. 7. 2012 podal žalobce žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V ní uvedl, že dne ■■■ v ■■■ hodin v ulici ■■■ zastavila hlídka PČR vozidlo ■■■ značky ■■■, které však neřídil žalobce, ale jeho syn ■■■. Žalobce uvedl, že vozidlo používá jeho rodina i spolupracovníci ve firmě. Žalobce v autě zapomněl své osobní doklady, které syn omylem předložil hlídce PČR, která mu uložila blokovou pokutu 200 Kč za nepřipoutání bezpečnostním pásem. Žalobce sám byl v době od 23. 8. 2011 do 25. 8. 2011 ve ■■■ na stavbě, což může doložit smlouvou o dílo, dokladem o ubytování a svědectvím několika pracovníků na stavbě.

Z úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 5. 9. 2013 a ze dne 21. 9. 2012 bylo zjištěno, že pan ■■■, nar. ■■■, i pan ■■■, nar. ■■■ odmítli podat vysvětlení ohledně žádosti žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku ze dne 23. 8. 2011 a k návrhu na obnovu řízení nepředložili žádné nové podklady.

Z úředního záznamu sepsaného nstržm. ■■■ dne ■■■ vyplývá, že žalobce byl při kontrole dne ■■■ ztotožněn dle platného řidičského průkazu, který předložil, a evidencí CRO a CRŘ. Nstržm. ■■■ zdůraznil, že mezi žalobcem a jeho synem ■■■ je velký věkový rozdíl a záměny dokladů by si všiml. Také nstržm. ■■■ v úředním záznamu ze dne ■■■ uvedl, že vzhledem ke shodné podobě

kontrolované osoby s předloženými doklady, bylo zřejmé, že doklady patří muži, který je předkládá.

Policie České republiky, Územní odbor Krajského ředitelství policie Libereckého kraje v České Lípě, rozhodnutím ze dne 24. 9. 2012, č. j. KRPL-73527/ČJ-2012-180164, podle § 100 odst. 6 správního řádu žádost žalobce o obnovu řízení zamítla. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že jak žalobce, tak jeho ■■■ byli vyzváni dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky k podání vysvětlení v uvedené věci, oba však vysvětlení podat odepřeli a neuvedli žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení. Podle vyjádření policistů, kteří projednávali uvedený přestupek, byl řidič ■■■ na místě kontroly řádně ztotožněn dle předložených dokladů, fotografie a skutečné podoby. Na základě uvedených podkladů dospěl orgán policie k závěru o nesplnění podmínek pro rozhodnutí o obnově řízení.

Žalovaná Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, rozhodnutím ze dne 11. 12. 2012, č. j. KRPL-73527-20/ČJ-2012-1800PZ odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že s ohledem na výsledek šetření nemůže být žádných pochybností o tom, že žalobce je skutečným pachatelem přestupku ze dne ■■■, když tvrzení žalobce, že policista provádějící blokové řízení v místě kontroly řešil jiného řidiče (syna žalobce ■■■) se nepotvrdilo. Žalovaná odkázala na podání vysvětlení žalobcem dne 21. 9. 2012 a jeho synem ■■■ dne ■■■. Policisté provádějící blokové řízení navíc potvrdili, že žalobce byl na místě kontroly řádně ztotožněn dle předložených dokladů, fotografie a skutečné podoby řidiče. Žalovaná v této souvislosti citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ve kterém je posuzováno postavení policisty, jako svědka. Závěrem žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007-117, podle něhož není obnova blokového řízení možná.

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K projednání věci k žádosti žalobce nařídil soud ústní jednání, při němž zmocněnec žalobce zopakoval žalobní argumentaci a navrhl provést důkaz výslechem samotného žalobce. Zdůraznil, že v mezidobí došlo ke změně judikatury, neboť dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010) je obnova řízení v případě přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, možná. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí tvrdí, že tomu tak není, odkazuje na překonaný právní názor. Žalobce připouští, že žalovaná se právním názorem, na který odkazuje, neřídila, neboť ve věci prováděla dokazování. Tento postup však žalobce považuje za nezákonný. Žalobce dále namítal, že úřední záznamy při přestupku zasahujících policistů nelze použít jako důkaz, neboť žalobce neměl možnost být tomuto úkonu přítomen a klást policistům otázky, čímž došlo k porušení § 7 správního řádu a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce zpochybnil i kvalitu vyplněného bloku a uvedl, že důkazy pro svá tvrzení předložil, nebyly však provedeny. Žalobce je přesvědčen, že i v řízení o obnově měl být před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady rozhodnutí, aby měl možnost je případně doplnit. Navrhl proto zrušení jak napadeného rozhodnutí žalované, tak i prvostupňového rozhodnutí, které mu předcházelo. Žalovaná setrvala na obsahu svého

písemného vyjádření k žalobě a navrhla žalobu zamítnout. Jako důkaz navrhla srovnat podpisy žalobce na pokutovém bloku a na doručence napadeného rozhodnutí.

Pro projednání žaloby při ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud nejprve konstatuje, že námitkami, které žalobce neuplatnil v žalobě, ale až při ústním jednání, se zabývat nemohl. Pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu § 71 odst. 2 s. ř. s. výslovně zakotvil zásadu koncentrace řízení, podle níž lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobce tedy při ústním jednání nebyl oprávněn namítat další důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (uplatnit nové žalobní body). Pokud by soud napadené rozhodnutí z pohledu nově uplatněných námitek přezkoumal, došlo by k porušení procesních pravidel.

Soud však považuje za nutné vyjádřit se k judikaturnímu posunu v otázce přípustnosti obnovy řízení v případě přestupku, který byl projednán v blokovém řízení. Žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117, dle kterého je jakákoli obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, z povahy věci vyloučena, byl částečně překonán právě zmiňovaným usnesením rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65. Rozšířený senát v něm odlišil dva okruhy situací s odlišnými důsledky. V prvním případě jde o situaci, kdy je podána žádost o obnovu blokového řízení o přestupku, avšak žadatel v ní nezpochybňuje udělený souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Druhým případem je situace, kdy je právě tento souhlas v žádosti o obnovu blokového řízení o přestupku zpochybňován. Rozšířený senát dovodil, že obnova blokového řízení o přestupku je možná pouze u druhé skupiny případů.

V nyní projednávaném případě žalobce tvrdí, že souhlas k projednání přestupku v blokovém řízení nedal, neboť na místě vůbec nebyl, přičemž jiná osoba se prokázala jeho doklady. Jde tedy přesně o situaci, kterou hodnotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a u které dovodil možnost obnovy blokového řízení o přestupku za situace, kdy jsou splněny všechny zákonné podmínky pro obnovu řízení, a kdy se potvrdí, že tvrzení stěžovatele o záměně identity obviněného z přestupku je pravdivé.

Správní orgány také fakticky v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu postupovaly, neboť hodnotily, zda byly splněny zákonné podmínky pro obnovu řízení, přičemž došly k závěru, že nikoliv, protože žalobce i jeho syn ve věci odepřeli podat vysvětlení a neuvedli žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení. Tyto skutečnosti vyplývají z úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 5. 9. 2012 a 21. 9. 2012. Nadto hodnotily i tvrzení žalobce o tom, že se přestupku nedopustil a že pokutový blok nepodepsal, když s odkazem na úřední záznamy při přestupku zasahujících policistů dospěly k závěru, že o totožnosti přestupce není pochyb. Fakt, že správní orgány odkazovaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117 je sice v logickém rozporu s implicitně uznanou přípustností žádosti (faktický postup správních orgánů v projednávané věci), nezpůsobuje však nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu „*řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy*

ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“.

Povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, má žadatel o obnovu řízení. V situaci, kdy po podání žádosti o obnovu řízení žalobce (tj. žadatel o obnovu řízení) i jeho syn odmítli ve věci podat vysvětlení, se nelze správnímu orgánu divit, že považoval jeho tvrzení za nevěrohodná a že ani nepovažoval za nutné přistoupit k provedení dalších stěžovatelem navrhovaných důkazů. Zde je však třeba zdůraznit, že ze spisu rozhodně nevyplývá, že by žalobce předložil stavební deník a svědectví několika spolupracovníků, která by prokazovala, že se v době spáchání přestupku nacházel jinde. Součástí spisu pak není ani žádost o provedení konfrontace s orgánem policie, který u přestupku zasahoval.

Správní orgány svým postupem neporušily § 3 správního řádu, podle nějž mají postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V řízení o povolení obnovy řízení je povinností žadatele o povolení obnovy prezentovat skutečnosti a důkazy, které relevantním způsobem zpochybní závěry, k nimž došel správní orgán při svém dřívějším rozhodování. Jedná se totiž o mimořádný opravný prostředek, který umožňuje nápravu nesprávných skutkových zjištění v již pravomocně skončeném řízení. Navíc, jak plyne i z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, k výkladu možnosti obnovy blokového řízení je třeba přistupovat tak, aby nebyl zcela popřen smysl blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem, a aby se z institutu obnovy řízení nestal způsob, jak v případech původně řešených v blokovém řízení uniknout sankci za přestupek.

Konečně lze uvést, že zdejší soud nepovažoval za nutné provést žádný z navrhovaných důkazů, které nejsou součástí správního spisu, tj. svědeckou výpověď žalobce a srovnáním podpisu žalobce na pokutovém bloku a na doručence napadeného rozhodnutí, neboť tyto důkazy nemůžou na uvedených závěrech nic změnit.

Ze všech shora uvedených důvodů soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 12. listopadu 2013

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudce